

Chris Ryan

Missie 1

SCHIETSCHIJF

1

Stevenage, Groot-Brittannië, 17.00 uur

Zijn telefoon ging.

De telefoon van Joe Gardner ging nooit. Als je leeft als een oester, vergeten anderen al gauw dat je geboren bent.

Er waren nog maar weinig mensen die wisten dat er een Joe Gardner bestond. Wie van hen wilde hem spreken? Hij keek naar het scherm.

+00551171674519.

Het nummer kwam hem niet bekend voor.

De stem wel.

‘Je moet me helpen, makker,’ schreeuwde iemand boven het geratel van geweervuur uit. ‘Ze komen van alle kanten. Uit het niets. Die klootzakken zitten overal. Alsof ik weer in Bagdad zit.’

‘John? Ben jij dat? Je valt steeds weg.’

‘We hebben ondersteuning gevraagd, maar er komt niemand. Dat gaat weer lekker. Wat een teringzooi. Weet je nog, in Afghanistan? Ik zit zwaar in de nesten, Joe. Je moet me helpen.’

De rechterhand van Gardner ging naar de kunsthand aan zijn linkerarm. Afghanistan. De berm bom ontplofte vlakbij. De rook trok op, zijn linkerhand was weg, bloed gutste uit de stomp als olie uit een gebarsten leiding. John Bald had de radio gepakt en terwijl ze

onder vuur lagen om medische hulp gevraagd. Hij had Gardners leven gered. Hij stond bij Bald in het krijt. En niet zo'n beetje ook.

'Waar zit je dan?'

Hij wachtte even.

'John?'

Hij herinnerde zich de jongen die naast hem lag. Nog maar 21, benen afgerukt, de botten staken als twee gebroken honkbalknuppels uit zijn dijbenen. En al dat bloed, alsof hij zich gewassen had in een olievat dat er vol mee zat.

'Favela Barbosa. Midden in Rio de Janeiro, verdomme. Mijn coördinaten zijn mijn eenheid maal veertig noord, jouw eenheid maal twintig west van het Christusbeeld. Kom zo snel als je kunt, Joe.'

'Makker, wat is er...?'

Verbinding verbroken.

2

07.22 uur

Het Cobra Hilton Plaza torende hoog boven de krotten van de favela's uit. De kamer was op de elfde verdieping en lag op het zuiden, met uitzicht op een wereldstad waar vuil en mensenstront op straat lagen.

'Dat zeg ik toch, ik weet van niets,' zei Paulinho Nava, de man die met handboeien vastzat aan de radiator.

'Dat heb je al verteld, vriend.'

'Waar ben je dan in godsnaam mee bezig?'

'Je begint op m'n zenuwen te werken.'

'Je bent gestoord, man,' snoof Nava.

Nestor Weiss trok de plunjer naar achteren zodat de spuit zich vulde met het laatste beetje vloeistof in het flesje. Hij trok de spuit uit het flesje, ontluchtte de vloeistof en gaf een tikje tegen de naald.

'Wat is dat?'

Weiss gaf geen antwoord.

'Als de jongens horen wat jij gedaan hebt, ben je nog niet jarig. Iemand die een BOPE- officier iets aandoet, is ten dode opgeschreven. Hoor je me? Ten dode opgeschreven!' Nava's gezicht was opgezwollen. Hij zag eruit alsof hij zijn hoofd in een wespennest had gestoken.

Weiss keek tevreden naar zijn werk. Hij gebruikte zijn vuisten niet vaak meer, maar kon nog altijd rake klappen uitdelen.

Hij liet de injectiespuit zien, die een diameter van 12,7 mm had.

‘Hier zit 100 cc zwavelzuur in. Misschien helpt dat?’

‘Doe maar. Maak me maar blind. Klootzak.’

‘Ik ga het niet in je ogen spuiten.’

Nava was nu niet meer het lefgozertje van daarnet. Je kon zijn aderen in zijn nek zien kloppen, hij probeerde weg te kruipen van Weiss, drukte zichzelf helemaal tegen de muur. Hij schopte naar Weiss toen die iets dichterbij kwam.

‘Blijf uit mijn buurt!’

‘Hebben ze je niet getraind voor dit soort situaties, vriend?’

Nava spuugde op het grove zijden tapijt.

‘Nou?’

Weiss liep links om de zwaaiende benen van Nava heen en knielde naast hem neer. Nava liet zijn hoofd hangen, alleen zo kon hij de naald in de gaten houden.

‘Ik denk het eigenlijk niet,’ zei Weiss. ‘Niemand kan je voorbereiden op de dood.’

‘Als je geld wilt heb ik... Ik kan je...’

‘Nee, daar gaat het mij niet om.’

‘Vrouwen dan? Jongens? Wat je ook wilt. Zeg het maar, ik regel het voor je, ik zweer het je.’

‘Dat interesseert me allemaal niet, vriend. Het enige wat jou nu nog kan redden, kun je me niet geven, zeg je.’

Nava brak. Het was dat de BOPE-commandant al zijn tranen al uit zijn lijf had geperst, dacht Weiss, anders was hij nu gaan huilen. Hij had gesmeekt om zijn zielige leventje. ‘Ik heb het al gezegd. Al honderd keer, verdomme. Ik weet niet waar hij is.’

‘Dan zijn we uitgepraat.’

‘Nee. Nee. Alsjeblieft. Doe het niet.’

Weiss testte de spuit, liet een druppeltje zuur op het tapijt vallen. Sissend brandde het zich door de stof, tot aan de vloerplanken aan toe.

Paulinho Nava, luitenant-kolonel van de BOPE, de speciale eenheid van de Braziliaanse politie, held van het Beleg van Reis, pro-

beerde zich wild kronkelend met radiator en al los te rukken.

Weiss had in totaal al meer dan zeshonderd mannen, vrouwen en kinderen vermoord. Normaal leken de slachtoffers zich op het laatst neer te leggen bij hun dood, alsof ze ineens lam waren geslagen door de almachtige Weiss, alsof hij een god was. Daar kreeg-ie een enorme kick van.

Geen mens vindt het leuk om een ander te doden, maar goed, wie vindt het nou echt leuk om te roken, om maar iets te noemen. Weiss voelde zich nog elke keer schuldig, hij had een tien centimeter groot houten beeldje van de basiliek van Onze-Lieve-Vrouw van Guadalupe in zijn zak zitten, en daar wreef hij dan over om vergeving te vragen. Maar moorden is verslavender dan heroïne, dacht hij. Veel huurmoordenaars raakten verveeld als ze een tijdje niemand hadden gedood. Hij ook.

Hij stootte de naald in Nava's borst.

Hij drukte de plunjer in en spoot het verwoestende zuur in de hartspier. Nava's hoofd begon wild te schudden. Zijn bronskleurige huid gloeide robijnrood op. Schuim verscheen op zijn lippen. Uit zijn lichaamsopeningen borrelde bloed. Uit zijn neus, ogen, mond en oren. Nava drukte zijn kiezen op elkaar en kreunde.

Hij deed wat iedereen doet voor hij sterft en scheet in zijn broek.

Nava bewoog niet meer. Bloed druppelde vanuit zijn oor op zijn rechterarm, die vol tatoeages zat. Magere Hein op zijn biceps, Frank Sinatra bij zijn elleboog, een pin-up uit de jaren dertig op zijn onderarm. Hij leek te lachen, Magere Hein, terwijl het bloed de afbeeldingen rood kleurde.

Toen hij zeker wist dat er geen leven meer in Nava zat, trok Weiss de naald eruit, deed een dopje op de naald en stopte hem terug in zijn jaszak.

De eerste keer dat hij deze methode toepaste, was Weiss nieuwsgierig geweest naar de schade die het zuur aanrichtte. Hij bood een lijkschouwer een mooi bedrag om een blik in de ribbenkast te kunnen werpen. Er bleek helemaal niets meer in te zitten. Hart, longen, nieren, borstspieren, sleutelbeen. Alles was weg. Alsof iemand een handgranaat in de borstholte had gegooid.

Weiss keek op zijn goedkope digitale horloge, hij was even verge-

ten dat dat het niet meer deed. Op de wandklok zag hij dat het acht uur was. Het was een heldere ochtend. Normaal gesproken liet hij zich inhuren, zonder verdere vragen te stellen, door de kartels van Juárez en Los Zetas. Die betaalden goed. Maar vandaag was hij dertig miljoen dollar op het spoor. Zo'n bedrag waarvan je op de Cocos-eilanden kon gaan zitten, voor de kust van Costa Rica. Tequila drinken op Chatham Beach. Een beter horloge kopen, een Cartier of zo, en de lekkerste meiden van Latijns-Amerika versieren. Weiss had genoeg van het moorden.

Je bent iets moois op het spoor, dacht hij. Hij trok zijn chirurgenhandschoenen uit en propte die in de zakken van zijn halflange jas van zwarte spijkerstof, knikte naar de levenloze Nava, deed de deur achter zich dicht en hing het bordje aan de deurknop. POR FAVOR NÃO INCOMODAR. Niet storen a.u.b. Hij verliet het hotel en stapte in zijn huurauto, een BMW E90 sedan.

Ik moet hem vandaag vinden, dacht Gardner. Anders is het te laat. Tijd om hulp in te schakelen.